

Tomáš se toulal městem. Měl už své prošlapané trasy, vedly podél Vltavy, té zakřivené páteře metropole. Proti proudu mohl dojít do centra, pod vyšehradskou skálu nebo na ni, do Braníka a pořád dál. Po levém či pravém břehu, bavilo ho objevovat stále nové variace.

Dnes se ale vydal po proudu kolem vodáckého slalomového kanálu až na Troju, kde se po večerech nesl řev šelem ze zoologické zahrady. Rád se procházel Bohnickým údolím.

Střídavě vdechoval tabákový dým a voňavý jarní vzduch. Zkoumavě si prohlížel dívky na kolečkových bruslích a zjišťoval, jak s ním přechod ročních období cvičí. Ve sluchátkách se na repeat točila poslední deska Draconian, které se už týden nemohl nabažít.

Byl by to krásný den, příjemná procházka, kdyby se nad ním jako černý mrak celou dobu nevznášela vzpomínka na to, co viděl v tom vypáleném statku.

Tomáš už pár podivných případů zažil. Bylo mu jasné, že lidi si prostě vždy ubližovali a ubližovat budou. Svým způsobem to zlo chápal: přilepšit sobě, své rodině, přivlastnit si něco, co mi nepatří. Zabít někoho, pro peníze, majetek, ze zloby, z pomsty.

Ale tohle bylo něco jiného. S rasově motivovanou vraždou se dosud nesetkal. Rasisty rád neměl a nácky nesnášel už od mládí, kdy Tomáše i jeho kamarády na metalových koncertech střídavě buď otravovali, nebo se sami snažili vnutit do subkultury fanoušků tvrdé muziky.

Uměl v lidech hledat skryté motivace a dokázal se do nich vcítit, ale u nácků to prostě nešlo. Nikdy nepochopil,

jak se může někdo ztotožňovat s idejemi, které v důsledku končí hrůzou a utrpením. Uhořelými lidmi na starém statku. Batoletem v postýlce.

Černý mrak opět přeletěl nad jeho hlavou.

Zastavil se, sešel až ke břehu řeky a nechal se hypnotizovat odlesky slunce na zvlněné hladině. Už už se mu dařilo vnořit se do stavu, ve kterém mu mozek přestal vířit myšlenkami a obrazy, když mu zazvonil telefon.

Marian.

„Něco novýho, Tomáši?“

„Ráno mi volali z ústavu. V těch zápalných lahvích použili asi benzín s motorovým olejem, takže věci dostupný v každý garáži a na každý benzínce. A ten nápis na zdi je nastříkanej barvou ve spreji, která se dá koupit v každým hobby marketu. Jo a mluvil jsem s Otavovou z trasologie, jestli něco nemají.“

„A mají?“

„Prý ne. Hasiči to tam rozjezdili a pošlapali. Prý se tím teď probíraj a čekaj, jestli vylučovací metodou nezůstane něco, co není od hasičů nebo od našich lidí. Ale velkou naději mi nedává.“

„Hmm, tak snad se objeví nějaký konkrétnější věci. Moji lidi zatím začali čmukat v Mojeticích i mezi známejma firmama v Praze.“

„A máte něco?“

Marian si povzdychl. „Těžko říct. V Mojeticích jsou asi tři rádoby náckové, čtrnáctiletý děti ze základky, ty mají alibi, a jak říkám, spíš si na to hrajou.“

„I tak by mohli překvapit, nemyslíš? Mohli se chtít ukázat...“

„To bereme v úvahu,“ odpověděl Marian. „Ale jejich alibi jsou silný a jejich přesvědčení slabý. Jsou to děti, co byly před tejdnem hiphopeři a zítra budou pankáči.“

„A co pražská scéna?“